

JUSTICIA SOCIAL

Núm. 120 - Any III - Epoca III

Barcelona, 21 d'Octubre de 1933

Número solt: 15 Cts.

Organ de la Unió Socialista de Catalunya

La revolució i la reacció, cara a cara

A treballar per la victòria

El Comitè Executiu de la Unió Socialista de Catalunya va llançar, abans que qualsevol altre partit, la idea del front d'esquerres contra la reacció. Aquest front serà possiblement un fet en sortir aquest número de JUSTICIA SOCIAL. L'èxit havia d'acompanyar la nostra crida, perquè era un ressò de la voluntat popular i una exigència categòrica del moment.

Els perills que ens amenacen no són pas hipotètics. No és cap frase dir que estem en període semifeixista. L'hem dita i la repetim. I per evitar que es clogui en sentit feixista, cal que esmercem en una lluita de contacte de colzes, tot l'esforç de què siguem capaços.

Estem segurs de la fermesa dels nostres companys, que té com a suport la disciplina i com a esperó la visió clara de l'esdevenidor. Estem segurs que tots ells es donaran sense reserves a l'acció, i sense necessitat d'estímul de cap classe.

L'hora és greu. Respondrem amb coratge.

Cal que, tot seguit, les seccions, les agrupacions, els militants comencin el combat. La feina és feixuga i tots farem falta.

Es una feina de convenciment i d'enardiment. Convèncer els treballadors que les seves il·lusions, les seves esperances, les seves reivindicacions immediates corren perill de mort el 19 de novembre. Enardir-los perquè vulguin vencer el 19 i continuar, després, amb més aferrissament la lluita per una revolució iniciada el 12 d'abril que sofreix ara el primer xoc seriós de la reacció organitzada.

El crit de guerra de la reacció és: la Revolució ha acabat.

El crit de guerra nostre ha d'ésser: la Revolució totjust és començada.

I cal que l'acabem nosaltres, i no els letrouxiistes, els agraris, els March i Sanjurjo, els Cambó i Gil Robles. Hem d'acabar-la nosaltres, sense tenir davant dels nostres ulls horitzons limitats, fins a esgotar totes les seves fecunds possibilitats.

Però podrem acabar-la nosaltres si sabem vencer ara. De perdre, també retornaríem; però després de quants anys, de quants dolors, de quantes tragèdies individuals i collectives? Davant nostre hi ha la xurma dels despitats, dels ajusticiats, dels assedegats de venjança i els aristòcrates expropiats, els militars condemnats, els terratinents que la Reforma Agrària minimitza, els contrabandistes empresonats, els industrials i els comerciants i els financers posats a ratlla pels Jurats Mixtos i que odien el conjunt i el detall de la legislació social, l'Església Catòlica d'ànima metalitzada. Xurma que de triomfar no s'accontentaria ja amb un recobriment dels seus antics privilegis sinó que el voldria amb la sang i amb la llibertat dels que els imposaven sancions de justícia i d'humanitat.

Oblidem tots l'anècdota, tan ben explotada per la reacció i per culpa de la qual podríem desfer-nos els uns als altres. Veiem, volguereu, veure només, el gran problema, que és peninsular i que és català. I no dubtem de la nostra victòria. Perquè la reacció és forta no per ella mateixa, si no per la nostra desmoralització, per la nostra incomprensió, per les desviacions d'aquells que confonen catàstrofe amb revolució.

Companys! Ardimentament, sense defallences, sense desercions, a treballar per la victòria!...

Reunions electorals

Diumenge vinent, a la Casa del Poble de Tarragona, a les deu del matí, tindrà lloc una reunió de totes les Seccions de la circumscripció per determinar la posició que han d'aportar en la vinenta lluita electoral. Pel C. E. de la U. S. C. hi assistiran els companys Comorera i Fronjosa. Al mateix efecte es reuniran a Lleida les Seccions de la circumscripció, el mateix dia, a les tres de la tarda. Hi assistirà, pel C. E., el company Ruiz Ponseti.

La setmana entrant seran convocades les Seccions de Barcelona-Clutat, de Barcelona-circumscripció i de Girona.

La Casa Vilardell organitza mítings

La casa Vilardell ha fet una mala jugada als seus empleats. I aquests se l'han deixat fer.

La casa Vilardell havia acomiadat injustament dos dels seus empleats, la qual cosa havia provocat la indignació de la dependència mercantil, que blasfemava enèrgicament l'arbitrarietat d'aquella empresa.

La indignació augmentà després del míting de l'Iris, en el qual es parlà de qüestió.

Davant d'això la casa Vilardell, o un dels «jefes», tingué una idea genial. Per a demostrar que els blasmes que els obrers li adreçaven eren injustificats féu organitzar per uns d'aquests infelços «addictes» servils, sempre disposats a totes les baixeses per aconseguir un hipotètic i llunyà millorament, un míting dels empleats de la casa, en el qual aquests aprovaren unes

conclusions d'adhesió vergonyosa i absurda a la casa, exhibint un entusiasme tan cridaner com fictici perquè es sabia que la Casa Vilardell seria informada fil per randa de tot el que allí es faria i es diria.

Es una llàstima que en aquests moments en què els dependents, desvetllada, per fi, la seva consciència de classe, s'incorporen a la vida del proletariat no hagin sabut engagar a fer punyetes els dissortats organitzadors d'aquest acte vergonyós.

Es denegat el suplicatori contra el company Comorera

Dimecres passat el Parlament de Catalunya va denegar en sessió secreta, el suplicatori per processar el company Comorera, per l'article editorial de JUSTICIA SOCIAL, «La cova d'Alibabà».

Ens en congratulem.

Aquests dies s'està celebrant arreu del món obrer diverses manifestacions de solidaritat a favor de les víctimes del feixisme, nota el símbol de Matteotti, el màrtir socialista italià. La Concentració antifeixista italiana té, editat a aquella fi, aquest bell segell de recordança.

Fabricants d'específics, fabricants de la mort

La fàbrica d'específics Schering-Kahlbaum, convertida pels nazis en un centre productor de gasos asfíxians

Que Alemanya es troba i que ho fa seguint — com sempre — els mètodes més moderns i científics, no és un secret per ningú. Però potser sí que s'ignorava que sota el nom de productes farmacèutics, s'amaguen poderoses fàbriques de gasos asfíxians, donant d'aquesta manera el terrible contrast de fabricar per una banda els productes que pretenen llevar un dolor local i per l'altra productes que han de produir la mort general. En el seu darrer número, la prestigiosa revista marxista de Fraga, la «Neue Weltbühne» ens revela el cas de la fàbrica Schering - Kahlbaum, productora del «Veramon» i altres especialitats farmacèutiques introduïdes a Catalunya, que posada recentment sota la direcció nazi, ha entrat de ple en la producció de gasos mortífers. Això ens ve a confirmar el que tantes vegades hem dit sobre l'ètica dels fabricants d'especialitats farmacèutiques que desproveïts de tot ideal social, mentre hi hagi la manera de fer negoci no tenen cap escrúpol en canviar la producció de les seves empreses per llevar la vida a aquells que havien salvat de la mort, a un preu, potser tan alt, que més hauria valgut deixar-los morir d'una mort natural que no esperar a morir de la manera horripilant que els nostres pares de la pàtria ens estan amorosament preparant.

«La característica de la pròxima guerra serà la de que haurà estat portada a l'última paraula de la perfecció. Un exèrcit d'enginyers i de químics l'hauran preparat en els laboratoris on, molt abans de les hostilitats, s'organitzava sistemàticament la destrucció de poblacions senceres. La mort es conserva en flascos d'acer que només cal obrir per escampar-la arreu del món. D'ençà que Gregor Strasser ha pres la direcció de la fàbrica berlinesa Schering-Kahlbaum, les coses hi han canviat completament. L'empresa ha estat enterament reorganitzada i equipada per a la fabricació exclusiva de gas, producte lucratiu com cap altre i molt de moda. Sota les ordres de Strasser i sota la protecció de la llei sobre els actes d'alta traïció, guardada dia i nit per membres de les tropes d'assalt, la secció d'aquesta fàbrica, que duu el nom d'Adlershof, ha estat militaritzada i adaptada de dalt a baix a la seva nova finalitat. Els elements poc segurs han estat exclosos radicalment i a l'entrada, cada visitant ha de sotmetre's a un interrogatori rigorós. En quan al «tabernacle», això és als laboratoris especials, no hi pot entrar ningú sense conèixer la contrasenya i sense un permís lliurat per la direcció.

No cal dir que els diferents gasos que

(Passa a la pàgina 2.)

Del passat conflicte de Llum i Força

Heus ací un autèntic triomf

Quan parlant d'afers sindicals amb diversos companys afirmava que més que obstinar-se en una tàctica de lluita, allò que importava era adoptar en tot moment una acció intel·ligent, única conductora a l'assoliment dels nostres propòsits, hi havia qui amb una rialleta sornaguera venia a contestar-me: «Ja m'ho explicaràs demà.»

Acostumats a la fórmula invariable i esgotadora de l'acció directa, havent sentit a parlar que existia una altra tàctica consistent a subsidiar els vaguistes en virtut d'un fons recaptat prèviament i que per derivació el coneixíem amb el qualificatiu de base múltiple; desconexedors o poc acostumats a la interpretació o maneig de la legislació social vigent que possibilita l'estructuració i afiançament d'un nou dret, el Dret de Treball, molts excel·lents companys nostres creien que això de l'acció intel·ligent era una jugada polèmica per a sortir del pas amb més o menys habilitat, però que en el fons no contenia res que es pogués medir o comparar.

Evidentment, són moltes les vegades que una concepció conscient o mental no es pot demostrar amb un exemple o traduir-la en una anècdota fàcil a l'interpretació dels altres, unes vegades per manca de recursos dialèctics del que es proposa demostrar i altres per imprevisió dels que escolten, però el fet és que els procediments, el to, i la manera que deu i pot plantejar avui les seves reivindicacions del proletariat, és necessari en primer terme, si no guanyar, fer-hi intervenir, a més de la raó, la intel·ligència; els companys de Llum i Força ens en acabem de donar un exemple.

Es indubtable que per a l'assoliment del triomf obtingut per les organitzacions i els companys constituïts en Front Únic per la defensa dels seus interessos de classe enfront dels de les empreses productores de fluid elèctric, el maneig intel·ligent de les lleis hi ha jugat un molt bon paper. En aquest pleb, l'acció directa i la base múltiple no haurien pogut comportar-se amb la serenitat ni assolir l'èxit tan contundent que assoliren els representants obrers.

En iniciar-se la campanya de premsa pocs dies després d'ésser presentades les bases de treball al Jurat mixt de gas i electricitat, qualsevol persona atenta en aquestes qüestions podia donar-se compte que en aquell conflicte hi jugava un factor que no estàvem acostumats a veure en les pugnes entre la burgesia i el proletariat, això és, que els obrers es moguessin amb intel·ligència a l'efecte de fer evident la seva raó.

I era clar que movent-se en aquest sentit, les discussions del Jurat Mixt, per tirants que fossin, la representació patronal havia d'anar transigint davant dels arguments dels seus antagonistes i de l'ambient de simpatia que s'anava formant a l'entorn de l'actitud dels obrers, i quan la incomprensió enterbolia els sen-

tits de la representació patronal, el president forçosament s'havia de rendir a l'evidència i donar la raó als obrers.

Quan després de fortes discussions i estires i arronces s'arribà a tenir unes bases de treball aprovades pel Jurat mixt, els patrons, com és ja costum en ells, refiant-se de no sé qui, acostumats a que qüestió que es deixava a la resolució de Madrid, era gairebé mort o perduda per als obrers, varen recórrer al Ministeri del Treball i Previsió; i, com de costum, mancant sistemàticament a la llei, al Ministeri dormien les bases esperant que una ànima piadosa d'algun monàrquic emboscant en aquella casa les desempolsi i les envii al Departament de Treball de la Generalitat amb el clàssic expedient d'«ahí va eso».

En el moment que les empreses varen recórrer a Madrid per disconformitat amb les bases, fou precisament quan els obrers de les empreses de gas i electricitat, constituïts en Front Únic, donaren la sensació a l'opinió obrera que d'una manera perfecta sabien el que es feien.

Les empreses estaven dins la llei en recórrer a Madrid, però els obrers i empleats de les empreses obligaren aquestes a complir el decret llei del novembre de 1931 sobre contractes de treball, que en virtut dels mòbils que l'inspiren no reconeix el dret d'apelaçió.

La posició dels obrers, doncs, era ferma. S'avenen a discutir les bases de treball amb tots els inconvenients que hi anava posant la representació patronal. Sabem que hi va haver dies que la representació obrera estava a punt d'estripar la gorra, però reaccionaven aviat perquè sabien que en aquella situació el primer que s'enfadés fóra el que perdria la partida.

No havent-se els obrers mogut de dins de la llei, quan els patrons varen recórrer els pogueren exigir un contracte de treball tota vegada que els treballadors no tenien cap document legal que els garantitzés les condicions en què venien el seu treball.

Aquesta posició era tan sòlida, que no hi valgueren jugades. Les empreses prou al·legaven que s'esperés que vinguessin les bases aprovades de Madrid, però els obrers contestaven que apart d'això, existia la llei del Contracte de Treball que ells, enamorats empredreïts de la *juricidad*, volien acatar i com que les empreses no es podien negar a complir-la sense delinquir, no tingueren més remei que passar pel cercol.

Tenim la impressió que sobre aquesta qüestió no s'ha dit encara l'última paraula que dins la llei es pot dir i, certament, no pas favorable a les empreses. El temps ens ho aclarirà.

De moment, nosaltres felicitem cordialment els companys del Gas i l'Electricitat pel triomf assolit per mitjà de l'acció intel·ligent.

J. FRONJOSA

T
SUBSCRIVIU-VOS

R
A L'EMISSIO

E
DE 200.000

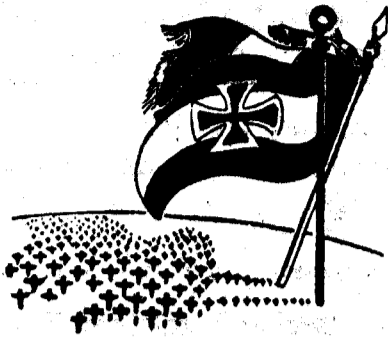
B
PESSETES

A
PRO DIARI

L
DE LA U. S. C.

L

Cap a una nova guerra

Amb la retirada d'Alemanya de la Societat de Nacions, l'horitzó de la pau torna a enterbolir-se. El feixisme hitlerià va a complir la seva missió històrica de produir la nova guerra. El feixisme italià deu fregar-se les mans de gust en veure que li ha sortit un deixeble tan aprofitat; és un deixeble que ja no en té prou de seguir les petjades del mestre, sinó que s'ha proposat superar-les i vol infestar el món amb el seu racisme i el seu antijudaisme.

Ens trobem, altra vegada, davant del vell problema de la diferència entre Cultura i Civilització. Alemanya és un país culte però no és un país civilitzat. Civilització vol dir dominació dels instints i Alemanya en lloc de dominar-los els exacerba, en lloc d'apagar-los els cónrea, en lloc de bandejar-los els posa a primer terme. De la mateixa manera que un gran metge, un gran químic, un gran savi, pot ésser un perfecte salvatge, un poble, gran per la seva Cultura, pot ésser un poble sense civilització. Aquest és el cas d'Alemanya.

Val a dir que de la part de Cultura que podia injectar-li civilització, i que efectivament li donava un caire de superació respecte dels altres pobles, el govern alemany n'ha fet les fogueres que han reproduït els actes de fe de les èpoques inquisitorials. Alemanya ha perdut la Cultura moral; li queda només la Cultura de les especialitzacions científiques que val ben poca cosa i que, sobretot, no té res a veure amb la Civilització.

Tenim, doncs, un Estat salvatge al centre d'Europa que és un perill per a la pau del món i si el món capitalista tinguéssim lògica hauria d'invadir i dominar a la força l'Estat perillós. Alemanya hauria d'ésser invadida pels exèrcits dels seus antics enemics de la gran guerra i obligada al compli-

ment estricte de l'articulat del tractat de Versalles.

Però no tingueu por que això ocorri. La Societat de Nacions ve a ésser com la Seu d'un gran teatre internacional i la Conferència del desarmament ve a ésser com un elenc de comedians que va a representar-hi una comèdia indigna. Allà hi van els representants de la Societat capitalista a portar-hi llurs ambicions i a defensar-hi els interessos dels magnats de la gran indústria i de l'alta finança.

Vegeu-ho sinó. Mentre semblava que es volien prendre acords per a limitar la cursa dels armaments, mentre França fa veure oficialment que s'aparta de vells imperialismes i que defensa la pau de les seves fronteres, la gran indústria francesa d'armaments, representada per la casa Schneider, venia i lliurava a Alemanya, per la ruta d'Holanda, quatre cents tancs; és a dir, que la mateixa França ven als alemanys les armes amb les quals els alemanys tractaran de destruir els exèrcits francesos. El fet ha estat denunciat, per un delegat, al Congrés radical socialista darrerament celebrat i no ha tingut altre ressò que el d'una nova pintoresca que no ha sorprès ningú.

Es repeteix el mateix cas esdevingut no fa molt de temps amb motiu del conflicte sino-japonès: mentre Anglaterra feia els grans

escarafalls a la Societat de Nacions, com si defensés la Xina de l'imperialisme japonès, els vaixells anglesos creuaven la mar atapeïts d'armes venudes pels industrials d'Anglaterra per a desembarcar-les a les costes japoneses.

Tot plegat són contradiccions i ironies de la monstruosa organització capitalista, que ja no pot anar més enllà en la seva cursa envers el domini universal i que, en entrar en el període agònic, es defensa per instint de pròpia conservació per tots els mitjans i en tots els terrenys. Però cal no oblidar que la seva constitució és encara molt robusta, que la seva agonia serà llarga i que les víctimes que produirà seran innombrables. No oblidem tampoc que aquestes víctimes pertanyeran a la classe proletària que és la que per ironia del destí ha defensat sempre el capitalisme. El proletariat és la víctima propiciatòria que el capitalisme anomena material humà.

Alemanya es disposa a aixecar-se en peu de guerra fiada en aquest material humà del qual en posseïx immenses reserves. Els obrers alemanys, que s'han posat a les ordres del feixisme, estan intoxicats pel nacionalisme i per la Cultura aixecada al marge de la Civilització. Abans que obrers se senten alemanys. I en aquestes condicions la catàstrofe és inevitable.

Cal que els obrers de tots els països formin un sol bloc contra la societat capitalista per a evitar la guerra. Si al marge d'aquest bloc s'hi afilieren els obrers alemanys, sobre d'ells caurà la responsabilitat històrica d'una nova hecatombe que hem de desitjar, almenys, que sigui la darrera de les que ha produït la monstruosa organització social d'avui.

R. FOLCH I CAPDEVILA

MOVIMENT SINDICAL

El Front Unic d'Empleats al Major

El «Front Unic d'Empleats al Major» està donant la seva batalla. Assemblees, mitjans, reunions de delegats, ajuntament de forces, campanya de premsa, brega aferrissada al Jurat Mixt, etc. I, per damunt de tot això, la paraula donada de recórrer a la vaga general si no són descomentades ateses les bases de treball presentades.

Hem vist els dos grans actes de l'Iris i ens cal confessar que hem sentit una viva satisfacció interna; l'alçament col·lectiu de la dependència mercantil és un fet. La premsa de consciència de classe s'accentua ràpidament i plenament.

Aquests dos mitjans han tingut el to precís que calia. S'ha parlat fort i clar i els milers d'olent no han sentit recança de subratllar fèrvidament tot allò que els anava de dret al cor i a la consciència, que no són pas poques coses. L'obrer mercantil comença ja a adonar-se, per sort seva, del fals que és la plataforma on fins ara ha volgut estar situat i cerca febrilment desesbrar-se'n. Tant de bo que ho aconseguís!

Cal acabar d'una vegada amb aquest contrasentit grotesc de l'home que s'entesta a viure en un medi que no li pertoca i que tan sols li ocasiona sofriments i menyspreus. Cal acabar d'una vegada amb les anàrdies i ridiculoses de la «classe mitja» — trista i extremaunciada «classe mitja» — que, entre altres imbecilitats, acostuma cometre la de recolzar els partits burgesos — «d'ordre», com se sol dir — quan es consulta al poble plebsicrítament.

I, sobretot, cal acabar amb la vergonya que posseïx més sentit de consciència de classe un simple obrer manual que qualsevol «mitjà» senyor mercantil, vermisseat de culte.

Ja està bé, preocupar-se de la política, de l'esport o de l'art. Però ens sembla — i per damunt de tot — cal viure sempre en peu de guerra fent front a la gasveria i a l'atropell d'aquesta petita, però poderosa, part d'humanitat que se'n diu «capital».

Per fi, diguem que convé de premsa la incorporació dels treballadors mercantils a la gran i inasabable lluita obrera a fi que quan hom implantí el nostre control als negocis i indústries, pugui tenir els efectes precisos l'acció combinada dels obrers intel·lectuals i els manuaus.

La brega és començada; cal anar-la superant de premsa i acabar-la dignament, gloriósament!

J. M. ROIG

LA SOCIETAT D'OBRETS DE CAMBRA, CONSERGERIA I ANEXOS DE LA INDUSTRIA HOTELERA

La Societat d'Obrers de Cambra, Consergeria i anexos de la Indústria Hotelera assabenta els seus afiliats que a la Casa del Poble, Primer de maig, 7 (Abans Nou de Sant Francesc), Secretaria número 17, atindrà de 4 a 7 de totes les tardes, a tots els professionals que necessitin del seu concurs o orientació.

Penya U. S. C. d'Escacs

Es posa a coneixement dels nostres consociats que havent-se obert la inscripció per prendre part en el Torneig de classificació per formar l'equip titular de la Penya, tenen temps d'inscriure's fins al 31 del corrent mes d'octubre. — Per la Directiva, J. Palomas.

Fabricants d'específics, fabricants de la mort

(Ve de la pàgina 1)

s'hi preparen passen per ésser destinats a finalitat pacífiques. Així, els cianurs serien destinats a la síntesi de l'urea, els compostos arsenicals a la fabricació de productes per a la protecció de certs conreus d'hortalisses i el «clorilè», principal producte dels laboratoris d'Adlershof, no seria altra cosa que un remei contra el mal de cap, molt poc conegut dels metges i gairebé mai prescrit als malalts. Aquest «clorilè» — el seu nom químic és tricloretilè — no és en realitat més que un preparat a base de clor, la fórmula química del qual (C Cl₂ - OH Cl) sorprendria qualsevol especialista pel seu estrany parentiu amb els gasos asfixiants utilitzats durant la guerra mundial. ¿Què pot estranyar-nos, doncs, que aquesta secció de la fàbrica hagi estat objecte d'una ampliació i d'equipaments completament especials?

Es molt difícil fer-se exacte càrrec de l'efecte d'aquests gasos sobre l'organisme humà. Però el nou Estat major alemany sap perfectament on va i els experiments que ha fet amb ovelles i altres animals l'han instruït perfectament sobre l'eficàcia d'aquest productes fabricats en ple Berlín.

La primera fase de l'atac es manifesta per alteracions de la pell i dels ulls. L'epidermis queda literalment rosegada; cap teixit, cap vestit, cap poma poden protegir-la. Els ulls són objecte d'una irritació insuportable i esdevenen vermells com si es trobessin atacats per una irritació aguda.

La segona fase de l'atac es dirigeix a la careta tinguda fins ara com a protecció segura contra tot perill, però que en realitat s'ha palesat completament ineficàcia contra certs gasos irritants que enrareixen l'atmosfera de tal manera que fan impossible la respiració i que hom es veu obligat d'arrenegar-se la careta, convertida en un objecte sense cap valor pràctic.

La tercera i última fase es tradueix per la destrucció dels òrgans interiors — pulmons i vísceres —. Els gasos hi penetren i hi obren a la manera d'un cauteri. Tot és cremat i rosegat; els vasos sanguinis són destruïts i la cara esdevé lívida; una escuma sanguinolenta envaïx la boca. L'agonia és caracteritzada per atroces convulsions i la mort sobrevé, inevitablement, al cap d'algunes hores. Tots els gasos que concorren a aquesta obra de destrucció són, naturalment, més pesats que l'aire: els químics de la guerra han pogut constatar que aquesta era una de les condicions indispensables de l'eficàcia de l'atac per mitjà dels gasos. Així ho han aconseguit avui i res no pot escapar a la invasió del producte mortífer: cap soterrani, cap sostre, pot oferir d'ara endavant un refugi segur contra aquesta capa asfixiant que planarà damunt de ciutats i viles.

LES SECCIONS SON PREGADES D'ENVIAR MENSUALMENT LES QUANTITATS RECAPTADES PRO "TREBALL", DIARI DE LA U. S. C.

Bar Cerveseria "La Polsaguera"
"Casa Quimet"

Menjars casolans esplendídament servits a preus sumament econòmics
Excel·lent degustació de cervesa amb les seves corresponents tapes
ESMERAT servei en tota mena d'aperitius, licors, cafè, xocolata, etc.
Estació i sala d'espera de la línia d'Autocars de Martorell "La Polsaguera"

RONDA UNIVERSITAT, 6
TEL. 11726

NOTA: Als afiliats de la U. S. C. se'ls farà un descompte del 19% mitjançant la presentació del carnet.

A LA SECCIO DEL DISTRICTE III Acte necrològic a la memòria de Campalans

Diuenge es celebrà, a la Secció de Sant Gervasi, un acte per a honorar la memòria del company Rafael Campalans.

Ocupà la presidència el company Frederic Cardona, el qual obrí l'acte dedicant sentides frases a la memòria de l'homenajat. A continuació cedí la paraula al degà dels professors de l'Escola del Treball, senyor F. Serrat i Bonastre, el qual examinà la figura de Campalans sota l'aspecte d'apòstol de la humanitat, pedagog i artista. Després passà a comentar la forma eficient com es desenrotllà a la direcció de l'Escola del Treball, i acabà amb una crida a tots, perquè la memòria del mestre s'uneixin tots en una abraçada d'amor i confraternitat.

Seguidament pujà a la tribuna el company Granier Barrera, representant de l'Ateneu Polytechnicum, el qual explicà l'obra de Campalans en el naixement i vida d'aquesta entitat; s'estengué després en comentar la Universitat Popular que aquell va concebre, i féu destacar el fet que al Polytechnicum Campalans havia aconseguit aportar-li la col·laboració d'homages il·lustres de diversos sectors polítics.

Parlà després el company Joan Fronsosà pels ex-alumnes de l'Escola del Treball. Començà analitzant la personalitat de Campalans, que — digué — havia fet un culte de l'amistat, i el qualificà de gran amic. El presentà, també, com a professor, i digué que en aquest lloc havia aconseguit això, que és un veritable cas d'excepció, que arribessin a posseir el nomenament de contramestre el 75 per 100 dels alumnes que havien començat els estudis. Féu després llargues consideracions, per a examinar la força persuasiva de Campalans i els seus èxits professionals, i acabà demanant la unió de tots per a prosseguir l'obra política de Campalans.

Cloqué l'acte el company Cardona, i insistí en la unió de tots per assolir la finalitat indicada.

Els oradors foren molt aplaudits.

Crèdit i Previsió

SOCIETAT COOPERATIVA
Corts, 678, 1.ª - Tel. 11511

L'objecte de la Societat es practicar la cooperació en el crèdit, l'estalvi i la previsió suprintant el lucre en aquestes activitats

COMARCALS LLIBRES C I N E M A

La Federació de Treballadors agrícoles de Girona als explotats del camp

La Federació provincial de treballadors de la qual ha pres una part dels de la terra de Girona, en l'organització activa el company Joan Comoreira, ha adreçat a tots els explotats del camp un manifest, del qual reproduïm a continuació alguns paràgrafs:

«El dia 10 de setembre últim quedà, finalment, constituïda la tan esperada Federació provincial de treballadors de la terra, de la província de Girona.

Ja era hora que tots els que amb el nostre suor reguem i fecundem la terra ens donéssim compte de la necessitat d'unir-nos estretament, d'organitzar-nos amb entusiasme per tal de poder enfrontar-nos contra aquells que ens vénen fent objecte d'una explotació secular, i reivindicar davant dels poders públics els nostres drets i les nostres necessitats.

A la Federació hi caben tots els camperols explotats sense distinció de matissos polítics i ideològics. Pel sol fet d'ésser explotats, de tenir les mans endureïdes per les eines del treball i de tenir la testa coïrada pel sol implacable, hom trobarà els nostres braços oberts.

Sindicats de treballadors del camp! Marxem junts com un sol home. Junts van tots els burgesos i cacics del terrer. I emparats amb el gaïto de Sant Isidre fan llaurar els cànecs submissos i resignats.

La unió de tots els camperols tindrà la virtut i la força de fer adonar als senyors que cal inclinar-se davant la gestació de la nova societat.

Sindicats de Treballadors del Camp! Els nostres explotadors estan units en tot moment, malgrat les diferències polítiques. Per tal de mantenir la seva situació privilegiada i poder continuar la seva obra inicua i monstruosa d'explotació, es valen de l'opinió de la religió per a emborcallar els treballadors tots i particularment el treballador de la terra i practiquen el consell maquiavèlic de dividir i vencer. És així com els ha estat possible d'explotar-nos i esclavitzar-nos durant tantes i tantes centúries.

Companys! La unió fa la força. Aquesta és la consigna que retruny per tots els àmbits de les comarques gironines.

Ens empararem en la llei quan sigui llei i lluitarem per la nostra llibertat si hom prova de malmetre-la.

Hem de fer honor a l'article primer

de la Constitució d'Espanya que diu: «Espanya és una República democràtica de treballadors.» Per tant, no poden haver-hi homes que visquin explotant els que treballen.

Companys: ¿Teniu organitzat el Sindicat al vostre poble? Si? Adheriu-vos a la Federació. No teniu Sindicat? Acudiu a la Federació (Rambla Llibertat, 2, primer pis, Girona), i us seran donades les orientacions necessàries per a constituir-lo.

Per a l'emancipació de tots els camperols!

Per a la rebaixa dels arrendaments!
Per a l'abolició dels contractes de parcel·les!

Perquè la terra sigui nostra!
Per pa! Per la llibertat!

Enric Oliva, president. — Per la Comarca de Girona, Josep Puig. — Per la Comarca de La Bisbal, Francesc Moret. — Per la Comarca d'Olot, P. Picola. — Per la Comarca de Torroella de Montgrí, Francesc Salia. — Per la Comarca de Santa Coloma de Farnès, Josep Calvet i Anton Fradera. Girona, octubre 1933.

Castelló d'Ampúries

MITING COOPERATIU

Proseguint la tasca brillant que ve portant a cap el Sindicat Agrícola de Castelló d'Ampúries, diumenge passat tingué lloc en aquesta localitat un miting cooperatiu organitzat per aquell Sindicat per atreure l'atenció de la classe obrera del poble sobre la cooperativa de consum que va a crear. Prengueren part en l'acte, que tingué lloc a la Sala Municipal, instal·lada en una vella església abandonada, els companys Sallera, Casanovas i Ardiaca, sota la presidència del company president del Sindicat.

Amb una assistència nombrosa s'obrí l'acte a les tres de la tarda pel company president, qui pronuncià unes breus paraules de salutació. Seguidament prengué la paraula el company Sallera, qui explicà els inicis del Sindicat i la necessitat que aquest completés la seva obra amb la cooperativa. Parla després el company Casanovas, qui amb paraules brillants i emocionades tractà de l'obra del Sindicat, en lluita permanent contra els propietaris de la terra i dels obrers poc conscients de la seva situació i propensos, per tant, a petites rancúnies i enveges personals. Tractà a grans trets el programa que ha de realitzar el Sindicat per aconseguir l'assentament de tots els associats, i subratllà la importància que en aquesta obra ha de tenir la Cooperativa que es va a crear.

El company Ardiaca pren la paraula seguidament i exposa la seva satisfacció de venir a col·laborar a l'obra realitzada pel Sindicat.

Tracta amb molta claredat del subarrendament i de la necessitat de formar una massa compacta per contrarestar els atacs de la societat capitalista i explotadora contra la classe obrera.

Diu que el Sindicat, tot i fent una gran obra, només ha complert una part del seu programa, i afirma que és una necessitat apremiant l'establiment d'una cooperativa.

Parla del gran problema de l'explotació del treball i de l'explotació inicua

J. Navarro Costabella: «El bé i el mal», novel·la en dos volums, Edicions Proa; Biblioteca «A tot vent», volums 56 i 57 a. Barcelona, 1933.

L'activitat literària de l'agil periodista J. Navarro Costabella ens ha ofert la nova novel·la «El bé i el mal». És una obra densa de contingut i tractada amb interès i amor, per bé que hagi exagerat un xic massa la ingenuïtat dels seus personatges. Un doble assumpte hi és tractat: un d'amorós i un altre de social, que s'enllocen d'una manera gairebé inseparable. L'afer amorós, incomprensible i repulsiu de dues ànimes molt acostades, és secundari. El conflicte social pren més relleu i gairebé ens presenta una lluita de l'autor entre el món burges i el món socialista. Navarro Costabella tracta el tema amb habilitat i detna un interrogant en cloure el darrer full de la novel·la; però aquest interrogant no va acompanyat d'aquella objectivitat necessària per a fer surar el dubte; Navarro Costabella aprofundix el tema perquè cadascú resolgui el conflicte, però la seva manera de tractar-lo dona a entendre que, sense arribar-hi—ni de molt—, les seves preferències són per a la banda esquerrana.

Lleó Tolstói: «Els cosacs», trad. de Francesc Payarola, Edicions Proa; Biblioteca «A tot vent», vol. 58. Barcelona, 1933.

L'impetuosa forçada de Tolstói, la seva gran traça narradora, la potència psicològica del gran novel·lista rus heus ací «Els cosacs». Una excel·lent novel·la, completada amb l'estudi costumari del poble cosac. Obra admirable i de gran interès. Però no és el Tolstói titànic. És el Tolstói de segona categoria, que és també un gran Tolstói: la labor de Francesc Payarola mereix una especial consideració.

La Línia General, de S. M. Eisenstein

Amb un silenci del tot incompreensible ha estat presentat a Barcelona, aquesta magna obra soviètica, la desgràcia de la qual serà la de no venir avalorada amb la propaganda exorbitant amb que les distribuïdores aometen els seus films, per insignificants que siguin, i que, massa sovint, es l'única raó del triomf que assolitzen.

«La Línia General», és la lluita per la terra. Les noves promocions de joventuts veïllant per la fusió integral de tots els camperols i llur lliure par-

germanor imperi entre els fills del poble.

Aquesta és la idea que ha inspirat Eisenstein per a bastir una de les seves més grans obres. En el film, tot és bell i suggestiu. Ara són unes escenes de misèria punyent; doloroses visións dels desheretats per l'antic règim obligats a estroptugar-se al redós de la emagnimitat dels poderosos, per a ésser tractats i utilitzats com una eina més de treball. Després uns apunts naturals de la inferioritat obscura d'un poble al qual encara no han arribat els primers beslums de la civilització. Mes tard, la creació de la Cooperativa que dona nom al film, la reunió del comitè obrer decidint adquirir un tractor, emblema del maquiavisme alla triomfant, l'arribada d'aquest al poble aclamat per tots els obrers i destruït amb les rodes ferreries tota els símbols centenaris delmudadors de les velles propietats, les festes litúrgiques a que es lluiten els camperols per a celebrar el triomf del cooperativisme i molta altres fragments de força dramàtica, són pàgines inoblidables, a les quals les figures alegòriques peculiars al cinema rus, donen un mes considerable valor narratiu. I si a això hi ajustem un muntatge que és una veritable filigrana d'art i de bon gust, un bé de deu d'imatges curules de poesia humanismana i un constant fons sonor de música i tonades rurals, no podem ni dubtar de que aquest film és, ultra un cant sublim a la natura, un dels més sòlids i complets d'un dels mes genials compositors d'imatges: Serg M. Eisenstein.

Marfa, la dona energica que dona vida a la Cooperativa

L'Enemic de la Sang, de Walter Ruttmann

D'un gran interès pel seu tema és aquest film, la finalitat del qual no és altra que la de mostrar les causes i conseqüències deplorables de molts dels defectes físics i mentals adquirits per l'habit del vic corrossiu, sense ordre ni trabes de cap mena i que, constantment, malmeten a molts dels éssers humans.

Ruttmann, per primera vegada en la seva llarga carrera direccional ha emprat els factors artístics de que sempre havia fet gala i s'ha abocat per complet a la idea tan plena d'humanisme que simbolitza el film i de la qual són dignes exponentes les estadístiques alarmadores que la documenten, així com les visións de tot un exèrcit d'èssers desgraciats tan punyents com al·lucinadores.

J. M. ODDO

participació a aquest bé comú que és el camp, lluitant amb l'esperit primari de les institucions arcaiques creades per les generacions anteriors i que reien de l'individualisme i de l'escleritud un culte, han anat abastent amb atacs nobles i energics la podrida muralla representada per l'obstinació i sistemàtica, i deslligats del tradicionalisme governatiu, es llicencien a una nova era de pau i de treball ja no hi ha esclaus: la terra és de tothom. La terra dona treball i el treball dona pa. La terra, en mans de la col·lectivitat, significa benestar, riquesa i vida. I la vida no es pot negar a ningú: tothom hi tindrà dret mentre la

Moren més infants a causa dels medicaments que de malalties
Consulta del Dr. J. Sala Alegrí
EXCLUSIVA DE MALALTIES DE LA INFANCIA
Tractament de les afeccions internes sense l'ús de drogues, utilitzant solament l'alimentació adequada a cada cas. Cura de sol. Massatge Gimnasia Climatoteràpia, etc.
Tractament especial dels lactants (des del naixement fins als dos anys). Nou mètode d'alimentació artificial (biberon) amb el qual s'obté un desenvolupament complet.
CONSULTA de 3 a 6
Llibria, 34, entraves

(Continuació)

Les entrades de l'edifici eren objecte, dia i nit, d'una vigilància molt estreta. A l'endemà de l'incendi, Hertz volgué entrar a l'interior del Reichstag, però el cordó de policia que voltava l'edifici li ho impedí, a despit d'haver al·legat la seva condició de diputat. Sols els iniciats tenien dret a poder constatar de prop les proves de l'incendi. Interrogat momentàniament, Hertz, afirmà que era absolutament impossible, sobretot per consensistes, entrar el material incendiari al Reichstag sense ésser remarcat. Així, donca, era totalment impossible entrar des del carrer el material ni el propi incendiari, ni molt menys des del palau del President del Reichstag, curiosament vigilat com està sempre. En quant a la persona de Torgler, que era un dels seus adversaris polítics més acarnissats, l'ex-diputat socialista Hertz declarà que el considerava amb molt de sentit comú i com un home àltem de la lluita franca.

ELS BOTXINS COMENCEN A SENTIR-SE INTRANQUILS

A l'endemà d'aquesta sessió, el Dr. Sack que havia estat proposat com a defensor d'ofici de Torgler pel tribunal alemany, arribà a Londres per prendre part a la segona sessió del contraprocés.

El Dr. Sack és un nacionalsocialista ben conegut que anys enrera, sota la República, havia defensat el nacionalsocialista Heine, l'actual cap de policia de Breslau, en el procés que se li formà a conseqüència dels seus grans delictes contra la República i la classe obrera. Davant de les comprovacions de Londres i l'onada d'indignació que s'al-

L'INCENDI DEL REICHSTAG

cava arreu del món, els dirigents de la nova Alemanya començaven a sentir-se intranquil·ls en llur sol·l enlairat.

Entre les nombroses respostes del Dr. Sack, figura també la constatació que Torgler fets mesos que es trobava emprisonat.

En general, en aquesta agona sessió la Comissió l'ocupà de posar en clar les premisses polítiques de l'incendi. En primer lloc fou cridat a declarar l'ex-cap de policia de Berlín, Orzesinsky, socialdemocrata. L'advocat anglès Pritt li demanà que hauria fet abans i després de l'incendi si hagués tingut encara, a les seves mans, la direcció de la policia berlinesca; de quina manera hauria procurat evitar-ho i com hauria trobat i que hauria fet dels culpables. Orzesinsky respongué que en aquelles circumstàncies hauria fet vigilar severament tots els edificis governamentals. Orzesinsky és interrogat de nou: ¿Per detenir en la mateixa nit de l'incendi prop de 1.500 persones, quant de temps de preparació era necessari? Almenys dos o tres dies, respongué. D'on es dedueix que Goering degué planejar aquestes detencions dos o tres dies abans de l'incendi. A la Casa del Partit comunista, que porta el nom de «Karl Liebknecht-Haus», la policia preténia haver descobert, poc de temps abans de l'incendi, catacumbes secretes, passadissos subterrànies, i material de propaganda clandestina. Orzesinsky considera això impossible puix que tot l'edifici era conegut a fons d'engà molt de temps i havia estat vigilat d'una manera molt severa precisament sota la seva direcció. A part d'això cal creu-

re que els comunistes no haurien estat tan innocents de deixar aquest material en un lloc tan conegut perquè caigués a les mans dels nazis. Amb això es demostra la falsetat de les aservecions nazis sobre els pretesos preparatius comunistes de l'incendi del Reichstag. De nou pregunta Pritt: ¿Com és possible que davant d'un incendi tan considerable no es mobilitassin tots els bombers disponibles? Orzesinsky respon: Així s'hauria hagut de fer tractant de l'incendi d'un edifici governamental. Sols Goering pogué evitar que es fes.

L'INCENDI DEL REICHSTAG, SENYAL DE LA REVOLTA COMUNISTA?

El catedràtic Georg Bernhard, en altre temps redactor-cap d'un dels més importants diaris burgesos de Berlín, el «Vossische Zeitung» i ex-diputat democrata, donà una idea general de la situació política durant aquell període decisiu i arribà a la conclusió que precisament en aquella temps era perillós parlar d'un esperit comunista. Els comunistes no tenien encara la majoria de la classe obrera; es trobaven sense armes; el poder cercariu es trobava a les mans de la socialdemocràcia. Al punt de vista de la teoria comunista no es presentava cap de les condicions d'un període revolucionari. A més, segons la teoria comunista una revolta es produïx de tota altra manera que amb una senyal semblant o una consigna d'aquesta mena. El camí de la victòria dels comunistes passa per la lluita en les fàbriques, per la va-

ga general i per l'assalt de les fàbriques. Una bestiesa com la de l'incendi del Reichstag no era solament inútil sino que contradiu els propis principis de la teoria comunista. Les nombroses condemnes comunistes contra el terror individual confirmen aquesta tesi.

La indignació de la premsa governamental contra els infrabomes marxistes que volien conquistar Europa no era altra que una grollera comèdia. ¿Quin partit a Alemanya podia sortir beneficiat de l'incendi? El nacional socialista, respongué Bernhard, i quin partit en podia sortir més perjudicat? El comunista. Poc després, Bernhard explicà les conseqüències desastroses de l'agitació promulgada arran de l'incendi pel nazis contra els comunistes. Els petits burgesos i els pagans, sobretot, creien tot el que se'ls deia i temien l'incendi de llurs propietats que els nazis es vanaven d'haver impedit. Els nazis els havien explicat que els comunistes volien incendiar tots els seus camps i les seves cases, que volien posar llurs dones i infants davant dels fusells de la policia per defensar-se de l'atac d'aquesta, que violarien les dones i matarien els homes. Bene l'incendi del Reichstag com a prova esclatant d'aquests actes de violència que es feien esperar dels comunistes, el govern no hauria aconseguit mai la majoria Ultra això, a partir de l'incendi tota la propaganda comunista i socialista fou prohibida. Confessant-se marxista significava perill de vida.

En la mateixa sessió es donà lectura del famós memorandum Oberfohren, la darrer declaració d'aquell nacionalista alemany que pocs dies després fou assassinat, no cal dir per què, per haver veïllat al món la terrible veritat de l'incendi.

(Continuarà)

Moviment juvenil

La J. S. C. als joves socialistes

Amb data 20 de setembre, fou adreçada a totes les seccions del nostre Partit a Catalunya, una circular en la qual demanàvem a les Joventuts constituïdes que es possessin en contacte amb nosaltres i als elements joves que no es trobessin organitzats sota la bandera de la Joventut, que realitzessin un esforç per tal d'arribar a una cohesió entre ells i una coordinació amb nosaltres.

Es un fet incontrovertible que en política, així com en les arts, els esports i totes les manifestacions de la potència espiritual i física dels homes, la renovació és progrés. Tot allò que no es renova, s'encalla i a la llarga es degrada.

I aquesta lluita no solament té lloc entre els pobles, entre les col·lectivitats i entre els homes separats per diferències d'ideologia, d'interessos i aspiracions, sinó que dins d'uns mateixos pobles, d'unes mateixes col·lectivitats i fins entre individus que defensen un mateix ideal, s'estableix indefectiblement una diferenciació basada en la simple apreciació dels matisos.

Un objecte primordial, doncs, de la constitució de la Joventut Socialista de Catalunya, és assolir la representació dins del Socialisme català, de totes aquelles virtuts que solament — en termes generals, s'entén — posseeixen les joventuts, com són: entusiasme, audàcia, esperit de lluita, desinterès, energia, etc., i estimular els directores del moviment obrerista i alliberador a lluitar incansablement fins a esgotar-se, en l'obtenció de millores per a la classe treballadora.

De les lluites sindicals

La burgesia flequera i la F. A. I., parella ideal

L'entesa pactada a primers d'any entre la classe patronal flequera i els anarco-sindicalistes ha donat resultats completament negatius per als obrers flequers, i ha portat en canvi, considerables beneficis per a la burgesia del pa.

De primer antuvi els patrons, en mèrits d'aquell vergonyós pacte concertat amb els dirigents del Sindicat Únic, es veieren lliures de complir la llei del treball de dia, millora que tants sacrificis costà d'implantar i que ara s'ha perdut completament per obra i gràcia de mitja dotzena d'analfabets que cotitzen a l'Únic de l'Alimentació. Després, però, sempre en virtut d'un pacte immorral, han pogut burlar tot el que afavoreix un xic els soferts obrers del pa.

Podem afirmar rodonament que les millores que han servit d'excusa als patrons flequers per a guanyar els diners a cabassos no els han ocasionat cap despesa ja que d'aquelles preteses millores no n'han complert ni una, llevat de les quatre pessetes mensuals que per cada obrer paguen per qüestions de malalties. Cal que els obrers es donin compte de com es juga amb els seus interessos. No ha de passar mai més el cas ocorregut recentment de voler-nos llançar a una vaga per conveniència de la pròpia burgesia.

forç que han de realitzar els atletes en una cursa de relleus. Veient aquells atletes, amb les energies concentrades, amb una sola voluntat omnipotència, amb un esforç titànic incommensurable, llançar-se follament amb un sol afany i amb una sola ambició: la d'escursar la distància. I veieu-lo després de lluitar el relleu, caure rendit, extenuat, sangonejant, però satisfet d'haver complert amb el deure i tranquil en veure com els companys de cursa, s'apresten amb el mateix fervor a la lluita...

Les idees, els partits, els problemes resten sempre.

Un altre objecte, doncs, de la Joventut Socialista de Catalunya, és el de convertir-se en la reserva, en la pedrera d'on han de sortir els fermes lluitadors de demà que han de prendre el relleu que els correspon de les mans dels fermes lluitadors d'avui.

Observeu, doncs, companys obrers i socialistes joves, la importància que té el nostre moviment. Penseu-ho bé. El pervindre de Catalunya socialista està en les vostres mans. No ens abandoneu en la lluita. Entre tots hem de fer-ho tot, i ho farem tot.

Companys! Endavant amb les Joventuts! NOU COMITE EXECUTIU DE LA JOVENTUT SOCIALISTA DE CATALUNYA

En l'Assemblea general ordinària celebrada el dimarts passat, el nou Comitè Executiu d'aquesta Joventut quedà integrat pels següents companys: Miret, Candela, Granados, Linares, Villaley, Codó, Asensi, Taxonera, Vergés, Ribes i Sunyol. En el pròxim número indicarem els càrrecs que s'assignaran a cada un d'aquests membres.

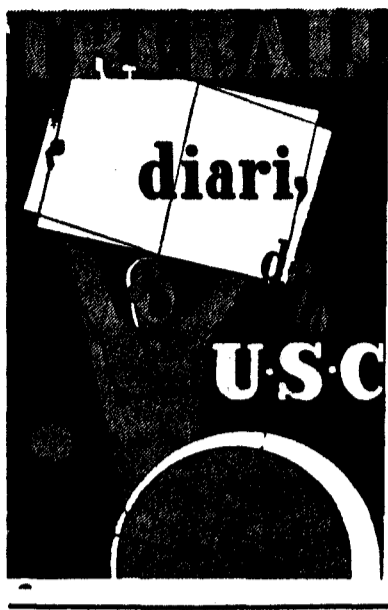
CURS D'ECONOMIA POLITICA Avui: primera lliçó

Avui, a un quart de vuit de la vetlla, tindrà lloc la primera de les lliçons del curs d'Economia Política a càrrec del company Folch i Capdevila organitzat per aquesta Joventut, sota el tema «Concepte i bases de l'Economia Política. Origen de la propietat i de l'Estat. Transformació social de la Humanitat». La lliçó se celebrarà a l'aula 27 de la Casa del Poble.

els nostres explotadors a fer-se rics. Potsers caldrà afegir que amb L'Espiga no s'hi pot comptar per a moviments per afavorir la burgesia, però que en canvi L'Espiga es posarà en tot moment al costat dels obrers d'altres tendències quan es tracti de l'exclusiva defensa dels drets i interessos dels assalariats. Fer el joc a la burgesia, mal. Si els companys que, enganyats, encara cotitzen al Sindicat Únic no fossin cecs veurien com seguint les tàctiques de la F. A. I. no obtindran mai satisfacció en llurs aspiracions. Cal que els bons companys de l'Únic es fixin com en tal lloc no es fa altra cosa que edificar damunt de la sorra. Totes aquelles millores anunciades a so de tabals que deien haver aconseguit aquells sis homes per a tots els del nostre ofici, no han estat mai reals, i ara fa poc una lleugera bufada de vent de part de la burgesia amenaça definitivament la plataforma bastida pels anarco-sindicalistes de l'Únic de l'Alimentació.

Han de convèncer-se els obrers tots, i especialment els flequers, que s'imposa, ara més que mai, el seguir les tàctiques preconitzades per la U. G. T. Amb l'experiència del que ha succeït amb motiu del conflicte del pa, n'hi ha ben bé prou per comprendre que solament són estables les millores que tenen força de llei. I quan no, cal no oblidar que els patrons flequers cuiten a amenaçar-nos amb arrebasar tot el que ens concedeixen mitjançant l'immorral pacte del mes de març o sigui l'augment de sou, les assegurances de malaltia, etc., etc., i, en canvi, no s'han atrevit ni a tocar-nos les vacances, els accidents de treball, ni cap de les millores que tenen força de llei. En això han de fixar-se els obrers, fent cas omís del que els diuen la lecció dels dels mots revolució, acció directa i altres tòpics de tipus faista n'han fet el seu modus vivendi. Per acabar, volem fer remarcar que tot el que diem d'aquell vergonyós pacte amb la burgesia flequera, no ho diem per despit ni per rancúnia als que hi participaren, sinó per ajustar-nos a la veritat, com ho demostra el fet que fa poques setmanes els individus per nosaltres esmentats en un article aparegut en aquestes pàgines, foren destituïts dels càrrecs que ocupaven en la directiva del Sindicat.

ADOLF SIMO

Unió Socialista de Catalunya

Mitings i Conferències

AVUI

Conferència del company Ardiaca a la Secció del Districte VIII, Montmany, 24, a les deu del vespre. Tema: «La importància de la Cooperació de consum per a la classe obrera».

SECCIONS DISTRICTES II I VII

Les seccions dels districtes II i VII de la Unió Socialista de Catalunya, notifiquen als afiliats al Partit, i als simpatitzants que de comú acord han instal·lat llur estatge social al carrer d'Àngels López Ayala, (Kabans Sarrià) núm. 10 pral., Hostafrancs. Pròximament tindrà lloc el gran miting d'inauguració.

Carta oberta a l'Administrador de Correus

Molt senyor meu: Com sigui que l'assumptu que m'oblige a dirigir-me a vós no és pas una qüestió d'ordre personal, sinó que és de caràcter purament objectiu i per tant d'interès públic, em permeto exposar-vos el diàleg del fet ocorregut telefònicament entre el sotassistent i l'Administració de Correus d'aquesta ciutat.

L'escena es desenrotlla el dia 30 de setembre de 1933 a les 9'15. Connecto el meu aparell amb el número 17119 que pertany al Servei General de l'Administració Principal. —¿Administració de Correus? —Dígu.

—¿Em vol fer la mercè de dir-me si els Girs Postals Internacionals es poden fer efectius amb el tipus de moneda (nacional o estrangera) que hom desitgi?

—Miri, no sé què contestar-li, ja que d'això l'assabentaran al Negociat d'Informació.

—¿No hi ha cap telèfon en el Negociat d'Informacions o prop del seu lloc?

—No senyor, no n'hi ha cap, i per tant és millor que vingui personalment a informar-se. Als pocs minuts del diàleg transcrit, i amb el fi d'evitar-me la pèrdua de temps que representa el córrer d'un cap a l'altre de Barcelona per una petita informació, connecto amb el número 19.069 que correspon a «Administració Principal», esperançat de tenir més sort que amb el número anterior.

—(Les mateixes preguntes d'abans, preguntes, naturalment, fetes en català.)

—«No le he comprendido ni una sola palabra.»

—¿Es que vostè no entén el català?

—«No, señor, no entiendo el catalán.»

(Fixeu-vos que amb aquesta resposta ens demostra que entén el català.)

Jo, ja molest, li contesto que tampoc no entenc el castellà i trenco la comunicació.

Solament he d'expressar-li, com a comentari, que sembla del tot impossible o increïble que en una ciutat de més d'un milió d'habitants no hi hagi manera de poder-se servir del telèfon per a obtenir informacions d'un servei tan vital com el de Correus, i per postres, que en ple règim d'Autonomia, encara no s'hagi tingut cura de procurar que els funcionaris que atenguin al telèfon ENTENGUIN EL CATALA, encara que els telèfons de Correus, pel que es veu, no serveixin per al públic.

Resta vostre afectíssim,

J. CLIMENT I VIDAL

Moviment femení

A totes les dones d'esperit avençat

Es hora ja que no consentim que les dones de dreta ens atropellin dient que les dones d'esquerra som unes immorals que dintre les llars creen un desordre perquè no sabem donar als nostres fills l'educació que segons elles necessiten.

¿I sabem per què ens diuen sectàries i immorals? Pel sol fet que les dones d'esperit democrata i liberal ensenyem als nostres fills que d'imatge a venerar: només n'hi ha una: la llibertat, i no som nosaltres qui hem de resar-hi sinó que ella ens ensenya el camí a seguir i ens diu aquella oració tan curta però que molts encara no saben: «Fots per mi i jo per tots». En canvi elles en veneren moltes que per lema els han ensenyat: «Tot per uns i res pels altres».

Ara tu, dona d'esquerra, tens el deure ineludible d'ensenyar i pujar el fill en la mateixa actitud que es manté l'estàtua de la llibertat, com si ens digués «Avant i sempre avant, que la victòria és vostra!»

ROSA XALABARDER DE PICANYOL De l'Agrupació Socialista de Caldes de Montblu.

Cultura

«Doneu-me una palanca i faré moure el món», digueren. Doneu-me cultura i us donaré civilització, diem. Progrés, emancipació, llibertat: Cultura! Poble instruí és poble fort. La cultura és la base fonamental de tot país que vol ésser gran. La República ho ha entès així, i ha estat pròdiga en aquest sentit. No som, ni de molt, allà on hem d'arribar; aquella escola única, ideal, encara no és única i segueix essent un ideal. Encara hi ha mestres i mestresses que robant el temps a l'ensenyament es dediquen al rosari i al prec, però no vulguem precipitar-nos i aconseguir-ho tot al moment. Aquests centres culturals, aquests instituts-escoles, són ja una bella mostra del que podem i devem anar obtenint: els infants, en franca companyonia, nois i noies exercitant-se a ésser els fermes puntals del nostre esdevenidor societatari, les noies saltant corrent, practicant la cultura física, i emmollant l'esperit a les lletres, a les arts, igual que els nois. Per què dividir-los? Per què fomentar aquesta diferència absurda de sexes que sols ajuda a caure en el perill? El resultat d'aquesta bella promiscuitat que avui comença a arrelar ens el diran demà les balxes en les estadístiques de les inclusions. Allò privat és desitjat, diu un adagi nostre. No amaguem res sota el vel de la ignorància.

Amb cultura i amb llibertat, tindrem la humanitat per tots desitjada. Doneu igualtat i camaraderia a la dona i no tingueu por que es masculinitzi, que perdi allò que la fa més atractiva, la seva feminitat. Mentre tingui estranyes per a ésser mare, i uns llavis masculins que sàpiguen fer-li vibrar la seva sensibilitat, seguirà essent dona, i com més cultura i més llibertat vulgueu donar-li, amb més

fèrmena, amb més coneixement, amb més amor es rendirà, jolosa, als desigs del seu cor.

En uns recents declaracions, un ministre d'Instrucció Pública espanyol digué: «Els Ajuntaments que més afany demostren per la cultura, són els regits pels socialistes.» Això és perquè nosaltres sabem que solament podem assolir els nostres propòsits quan el nostre poble sigui prou capaç, que com més clara sigui la seva intel·ligència, més comprendrà l'abast de les nostres idees. Volem cultura, però una cultura amplíssima, no com la que fins ara han vingut donant-nos, regida quasi tota per Jesuïtes i cavernaris, al seu gust particular, que rebutjava tot el que era llum perquè sabien que si deixaven albirar quelcom haurien perdut adeptes. Nosaltres no, nosaltres volem que el nostre poble tingui l'esguard ben serè per mirar la nova alba que es deixondeix, perquè no tenim por, perquè sabem que com més pregons siguin els seus coneixements més clar veurà qui és el que lluita per la seva causa: si els que procuraven posar-li una bena als ulls, per enfonsar-lo en les tenebres de la ignorància, o els que li mostren tota la grandesa del seu pla. I aleshores cridarà amb nosaltres: democràcia, justícia, cultura, Socialisme!

ERNESTINA PRAT

Assemblea de la Cooperativa General de Consum de Barcelona

Amb assistència d'un considerable nombre d'adherits, tingué lloc dissabte l'assemblea anunciada com a constituent de la Cooperativa General de Consum de Barcelona. Presidí el company Rafael Ramis, en nom de la Comissió organitzadora, i per la mateixa el company Ardiaca donà compte detallat dels treballs realitzats per la dita comissió.

L'assemblea aprovà aquests treballs i després de la lectura del projecte d'Estatuts acordà fer-lo imprimir per tal que tots els adherits els puguin estudiar i celebrar una nova assemblea el dia 29 del corrent, a les deu del matí. L'Assemblea acordà també que es comencés a cobrar les parts individuals subscrites pels adherits.

Acabada la reunió foren molts els simpatitzants que s'inscriviren a la Cooperativa en projecte.

Avís als subscriptors

Els subscriptors són pregats d'enviar ràpidament l'import de llurs abonaments a l'Administració de JUSTICIA SOCIAL. Tot retard en la liquidació d'aquests comptes origina greus perturbacions a la marca administrativa del periòdic que està a l'abast dels nostres subscriptors poder evitar.

Oficines electorals de la U. S. C.

Oficines Centrals:

PRIMER DE MAIG, 7 (CASA DEL POBLE DE BARCELONA)

Oficines

i a totes les Seccions de la U. S. C.

ASSORTIT NEBI DE GALETES

21 classes fines per a postre, berenar, desdijuni, etc.

MITGES LLAUNES, 5,25 KILO (DEMÉS EL TIMBRE)

Editorial Cooperativa Popular - Rosselló, 84 - Telèfon 35490 - BARCELONA